

ବଢ଼ିକଢ଼ିଆମ୍ବା

ପ୍ରିତିଚରଣ

(၁)

အချစ်ကိုတွေ့ပြီဟူသော စိတ်ခွန်အားကို သတိပြုမိလိုက်သည် ။ သို့ရာတွင် ပြုမိသော ထိုသတိသည် ယနေ့ညနေတွင် ပြုကျသွားချေပြီ။

မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်နေသော ပြုံးနွယ်ကို သူကြည့်သည် ။ ဝင်းဝင်း ရှိန်ကို ရင်ထဲမှ မှန်းမြင်သည် ။ ပြုံးနွယ်၏ အဒေါ်ဟု အခုမှ သိမြင်ရသူကို ကြည့်သည် ။ ဝင်းဝင်းရှိန်ကို စိတ်ထဲမှ တွေးမြင်သည် ။ ပြုံးနွယ်၏ အစ်မဟု အခုမှ သိမြင်သူကို ကြည့်သည် ။ ဝင်းဝင်းရှိန်ကို အာရုံထဲမှ လှမ်းမြင်သည် ။ ဝင်းဝင်းရှိန်သည် အနီးအပါးတွင် မရှိ။ သို့ရာတွင် ရှိသည်ထင်၏။ ပြုံးနွယ်သည် လက်တစ်ကမ်းတွင် ။ သို့သော် ဝေးစွာသောအရပ်၌ ရှိနေသည် ထင်၏။ အာရုံတို့ သည် ထွေးနေ၏။ ဆူပွက်သည် ဟု ထင်ရလောက်အောင်ပင် ရင်ဆိုင်နေရသည် ။

"မင်းတို့ ဒီအခြေအနေရောက်နေမှ တော့ ဒီအတိုင်းနေဖို့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲကွယ်။ ပြုံးနွယ်က မိန်းကလေး။ ပိုပြီး နစ်နာတာပေါ့။ ပတ်ဝန်းကျင်က မေးငေါ့စရာဖြစ်လာရင် မကောင်းဘူးလား။ အဒေါ်တို့ ဆီ မင်းတို့ သတင်းရောက်လာတာ ကြာပါပြီ။ ကိစ္စဝိစ္စများ နေတာနဲ့ ပြုံးနွယ်ကို လာပြောဖို့ နှောင့်နှေးနေတာ။ ဒါနဲ့ ဒီနေ့ပဲလာတာ။ လာတော့ ကြားတဲ့အတိုင်း။ အဒေါ်က မင်းတို့ နှစ်ယောက်စလုံးကို အပြစ်ဖို့ နေတာ မဟုတ်ဘူး နော်။ အခု မင်းတို့ ပြောပြလို့ မင်းတို့ သဘောရော အခြေအနေတွေရော အဒေါ်သိပြီးပြီပဲ။ သဘောမတူစရာ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ..."

ဒါပေမဲ့တွင် စကားရပ်သည် ။ သူ့နှလုံးခုန်သံသည် ပို၍ မြန်လာ၏။ စိတ်၏ ကျဉ်းကျပ်မှုသည် အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်လာ၏။ တစ်ကိုယ်လုံး အပူပြန်သည် ကို ရှိန်းရှိန်းထစွာ ခံစားရသည် ဟု ထင်၏။

သူ့ရင်ထဲတွင် အဆိုးရွားဆုံး ဝေဒနာသည် အမြင့်ဆုံးသို့ တစ်စ တစ်စ တက်နေ၏။ ကျဆင်းသော စိတ်ဓာတ်သည် တန့်သည် ရပ်သည် မရှိ။ အသူတစ်ရာမက နက်စွာနက်စွာ ကျနေသည် ဟု ခံစားရ၏။ ပြန်လည်ပြောမည့် စကားတို့ သည် လျှာပေါ်တွင် အငွေ့ပျံ့ပျောက်ကွယ် သွားပြီလား မသိတော့။

"မင်းတို့ နှစ်ယောက်က လင်မယားလည်း မကျသမီးရည်းစားလည်း မကျ။ အဒေါ်အနေနဲ့ က တူမကို ခုအဆင့်ရောက်မှ အပြစ်လည်း မဆိုချင်တော့ဘူး။ မင်းတို့ အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ဖို့ ပဲ ပြောချင်တော့တယ်"

ပြုံးနွယ်၏ အစ်မက ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်ပြီး အဒေါ်ထံမှ မျက်လုံးကို ရွှေ့၏။ သူ့ကိုစေ့စေ့ကြည့်သည် ။ ထို့နောက်

"ငါ့သဘောကတော့ မောင်အောင်သစ်ရဲ့ မိဘကို အကြောင်းကြားတယ်ဆိုတာလည်း တစ်ကဏ္ဍပေါ့။ လောလောဆယ်ကိုပဲ လက်ထပ်ပေးလိုက်ချင်တယ်။ ဒါက ..."

ဒါကတွင် စကားခဏရပ်ပြီး ပြုံးနွယ်ကိုကြည့်သည် ။ ပြုံးနွယ်သည် အရှက်သည်းသော မျက်နှာ နီထွေးထွေးကို ငုံ့ပစ်လိုက်၏။ သူ့အသက်ရှူကျပ်လှစွာ သက်ပြင်းချသည် ။ ကျွန်တော့်သဘောက ... မျှသာ စကားစရသေးသည် ။ တုန်ခါသော စကားစသည် ပြုံးနွယ်၏ အဒေါ် စကားသံ မြင့်မြင့်ကြောင့် ဖုံးသွားလေ၏။

"အေး... ငါလည်း ဒီလိုပဲ သဘောရတယ်။ ရပ်ကွက်ထဲက လူကြီးတ

စံယောက်နှစ်ယောက်နဲ့ ညည်းနဲ့ ငါနဲ့ ပြည်သူ့ကောင်စီ အချို့နဲ့ ပဲ ဒီနေ့ ညနေ လက်ထပ်ပေးလိုက်။ ဧည့်ခံပွဲကိစ္စကတော့ နှစ်ဖက်လူကြီးချင်း စကားပြောပြီး စီစဉ်ပေးလိုက်တာပေါ့။ ပြီးနွယ် ... ညည်းဘယ်လိုသဘောရလဲ ..."

ပြီးနွယ်သည် ခေါင်းငုံ့ထားရင်းနှင့် အဒေါ်သဘောပါပဲဟု ညည်းပြောပြောသည် ။ သူ့ရင်ထဲတွင် တစ်ဆင့်ပေါက်ကွဲသွားသည် ။ ပြီးနွယ်ကို လှမ်းကြည့်သည် ။ မဖြစ်နိုင်သေးပါဘူးဟု ငြင်းချင်သည့် နှုတ်ခမ်းမှာ လှုပ်ရှား၍ မရ။ ကျွန်တော့်မိဘနဲ့ စကားပြောပြီးမှ စီစဉ်ကြတာပေါ့ဟု ပြောရန် ကြိုးစားမည့် နှုတ်ခမ်းသည် အသက်မဲ့၍ နေသည် ။

"ညည်းနွယ်အေ ... အဒေါ်တွေ အစ်မတွေ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေကို ပြောပြက်ပြပြီး မင်္ဂလာဆောင်ပေးပါ ဘာပါဆိုလည်း ပြီးတာပါပဲ။ သမီးရည်းစားဘဝနဲ့ ခုလိုနေတာကျတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိသေးတယ်အော့။ မောင်တွေ ဘွားတွေ ဦးလေးသားချင်းတွေရဲ့ မျက်နှာလည်း ငဲ့ရသေးတယ် ပြီးနွယ်။ ကိုယ်ချင်းကိုယ်ချင်း မေတ္တာမျှတယ်ဆိုရင် ဆွေပြုမျိုးပြတော့ တစ်ခေါက်တစ်ကျင်း ခေါ်ခက်လာဦးမှ ပေါ့။ ပြောသံဆိုသံ ရိုးတိုးရိပ်တိပ်ကြားလို့ ထလာတဲ့ နေ့ကျမှ မြင်ဖူးရတော့တယ်။ ဒီစကားပြောတာ မောင်သစ်အောင် အဲ ... မောင် အောင်သစ်ကိုမှ မယုံကြည်လို့ မှတ်ချင်သားချင်လို့ ဆိုတဲ့ စကား မဟုတ်ဘူး နော်။ ပြုသင့်ပြုထိုက်တာကို အဒေါ်ပြောတာ။ နေတာက မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း။ ထားပါတော့လေ ... ဒါဖြင့် ညနေစောင်းလောက်မှာ ငါအခုပြောတဲ့ အစီအစဉ်အတိုင်းလုပ်။ ရုပ်ကွက်လူကြီးတွေခေါ်ပြီး လက်မှတ်ထိုး၊ လက်ဖက်ရည်နဲ့ မုန့်နဲ့ ဧည့်ခံ"

မထင်မှတ်သော အခြေအနေတစ်ခုသည် ရုတ်ခြည်းပြောင်းလဲကျ ရောက်လာသည် ။ ထိုမျှဖြစ်လာမည်မထင်ခဲ့။ မိနစ်ပိုင်း နာရီပိုင်းအတွင်း ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ အပြောင်းအလဲ။ ဘဝအက္ခေအပြောင်း၏ လျင်မြန်ကြီးကျယ်သော အလျင်ဒဏ် အရှိန်ဒဏ် ခံရသည် ဟု နားလည်လိုက်သည် ။

"ကျွန်တော့်မိဘတွေကို အကြောင်းကြားချင်သေးတယ် အဒေါ်"

အဒေါ်သည် ခဏတွေနေ၏။ ပြုံးနွယ်ကို ကြည့်သည် ။

"မနက်ဖြန် အကြောင်းကြားလိုက်ပေါ့"

"ဒီနေ့လက်ထပ်ဖို့ ကိစ္စက သိပ်ကမန်းကတန်းဆန်နေတယ် ထင်လို့

"

ပြုံးနွယ်အစ်မက မျက်မှောင်တစ်ချက်ကြုတ်ပြီး ...

"မိန်းကလေးဘက်က ဆွေမျိုးသားချင်းအနေနဲ့ အဲဒါကိုပိုပြီး စဉ်းစားတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ... ကမန်းကတန်း စီစဉ်လိုက်တာကြောင့် တစ်မျိုး အထင်ခံရတာ ခံရပါစေတော့၊ ရင်မပြီး တထိတ်ထိတ်ဖြစ်နေရမှာ ကိုလည်း မောင်အောင်သစ် စဉ်းစားဦးလေ"

ကျွန်တော် ပြုံးနွယ်ကို လက်မထပ်နိုင်ဘူးဟူသော စကားကိုပြောဖြစ်ရန် သတ္တိမရှိ။ လက်မထပ်ဘူးဆိုရင်ကောဗျာဟူသော စကားကိုထွက်ရန် နှုတ်မပွင့်။ မင်း နှမချင်းမစာနာဘူးလား မေးခွန်းမျိုးမှ တစ်ပါး အခြားစကား လာမည်မဟုတ်ဟု အတတ်သိသည် ။ ကျင့်ဝတ်သိက္ခာကို ထိပါးလာမည်မှာ ဧကန်ဟု သိသည် ။ အထိပါးခံနိုင်သဖြင့် ခေါင်းခါခြင်းဖြင့်သာ တုံ့ပြန်သည် ရှိသော် ဥပဒေစကားကို ဆိုကြပေလိမ့်မည်။ ထို့ပြင် ပြုံးနွယ်ကိုယ်တိုင် သူ့စိတ်ရင်းကို ကြားသိသွားချေလိမ့်မ

ည်။

သိမ်မွေ့စွာဖြစ်စေ၊ ပြင်းထန်စွာဖြစ်စေ ငြင်းဆန်ခြင်းအားဖြင့် ထိုမိန်းမသား သုံးဦးထံမှ အမျက်အလှုံသာ ကမ်းတော့မည်ထင်၏။ ပြုံးနွယ်ကို သုံးဦးထံမှ လျှော့လိုက်ဦးတော့ ပြုံးနွယ်မမျက်သည့်တိုင် နာကြည်းမှု။ မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ ဘဝကို စာနာထောက်ထားခြင်း ကင်းလေခြင်းဟု ဆိုချေလိမ့်မည်။ စိမ်းကားသော စကားတို့ ဖြင့် ရင်ကို ခွဲသည် ဟု ဆိုချေလိမ့်မည်။

ဒီနေ့တွင် ပထမဦးဆုံးအနေ ကျွဲမိခဲ့သည် ကို နောင်တရသည် ။ ပြုံးနွယ်၏ အပြစ်မဟုတ်သော ကိုယ့်အပြစ်ကို အဖန်တလဲလဲ အပြစ်ဆိုနေဦး။ အခြေအနေတွေ တစ်ဖန်မသစ်တော့ပြီ။ ဘဝတို့ သည် ပကတိအတိုင်း ပြန်လည်မဖြစ်တော့ပြီ။ ထိုအခြေအနေဖြစ်သည့်အခိုက်တွင် မှ ပြုံးနွယ်၏ အဒေါ်နှင့် အစ်မတို့ ရောက်လာသည် ။

မည်သူက မည်မျှ မည်သို့သတိလစ်ဟင်း၍ တော့ မမှတ်မိ။ စေ့ရုံသာ စေ့ထားသော သံတံခါး။ ထိုတံခါးကိုသာ ကြားလောက်အောင် ပွင့်သံမမြည်ရောသလားဟု အပြစ်တင်ရတော့သည် ။ ပြုံးနွယ်အိပ်ခန်းခန်းဆီးစသည် တစ်ဖက်သို့ ကပ်ဖယ်သွား၏။ မျက်လုံးနှစ်စုံနှင့်အတူ ချောက်ချားသော အထိတ်တလန့်ပြုသံတွေ။ ဟင် ... အဒေါ်တို့ ဟူသော ပြုံးနွယ်၏ ရှက်ရွံ့ယောင်ယမ်းသံ။ အရှက်ပူပက်သောကြောင့် ပျက်နေကြသော မျက်နှာတွေ။ ယခုထိ မပျက်ကြသေးဟု အဒေါ်တို့ သိနိုင်သည် ။

"ကဲ ... ပြုံးနွယ် ... ရှေ့နေကြီးဦးသန့်ဇင်မြိုင်ကို ခုပဲဖုန်းဆက်ပြီး အိမ်ကိုကြွဖို့ အကြောင်းကြား"

သူ သက်ပြင်းချလိုက်သည် ကို ပြုံးနွယ်မြင်သည် ။

***

(၂)

ကြွေခွက်ဘုံဘိုင်ခေါင်းကို ဖွင့်သည် ။ ရေပိုက်မှ အရှိန်သည် မျက်နှာကိုလာ၍ မှန်၏။ ရေပန်းအောက်တွင် လက်ခုပ်နှစ်ဖက်ခံသည် ။ မျက်နှာသစ်လိုက်သည် ။ အေးသောရေ၏ အထိအတွေ့ကြောင့် လန်းဆန်းသွားသည် ။ အိပ်ရေးမဝသဖြင့် သွေ့ခြောက်နေသည် တို့ ပြေသည် ထင်၏။ ရှိန်းတိန်းတိန်း ကိုယ်ပူရှိန်သည် လည်ပင်းနှင့်ဂုတ်ကို ရေထိလိုက်သောအခါ သက်သာသည် ။

"မောင် ..."

လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ အနီးတွင် ရပ်ကာ ပြုံးနေသော ပြုံးနွယ်။ ယိုးဒယား ဆပ်ပြာဘူးကိုဖောက်ပြီး ဆပ်ပြာနဲ့ သစ်လေဟု ပြော၏။ ဆပ်ပြာကို သူလှမ်းယူသည် ။ မျက်လုံးစုံပိတ်ကာ ဆပ်ပြာအမြှုပ်ထသည် အထိ ပွတ်၏။ ဖန်တွတ်တွတ် မျက်လုံးသည် ကြည်လင်လာ၏။ အင့်ဟူသော အသံနှင့်အတူ သွားပွတ်တံတွင် ဆေးတင်ပြီးသား။ သူ လှမ်းယူပြီး တစ်ချက်ပြုံးသည် ။ ပြုံးနွယ်သည် မျက်နှာသုတ်ပဝါခေါက်ကို ကိုင်ထားကာ ခြေစုံရပ်ပြီး စောင့်နေ၏။ ဆပ်ပြာကို ကြွေခွက်ထဲမှ ယူကာ ဆပ်ပြာခွက်ထဲသို့ ထည့်ပြီး သွားတိုက်နေသည် ။

"ပြုံးနွယ် မောင့်ကိုနှိုးမလို့ ။ ရှစ်နာရီလောက် လာကြည့်သေးတယ်။ တဂျူးဂျူးနဲ့ အိပ်နေတာနဲ့ မနှိုးတော့တာ။ ဒါနဲ့ မောင့်အတွက် စားစရာ

သောက်စရာ အသင့်ထလုပ်ထားတာ။ ပြန်အိပ်လို့ မရတဲ့ အတူတူ ထမင်းတစ်အိုးလည်း ချက်ပစ်လိုက်ရော"

ရှက်ငွေ့သန်းသဖြင့် နှေးကွေးသော စကားသံ။ သူ အင်းအဲမပြု။ ပြီး နွယ်သည် မြီးလိမ်းဝတ်စားထား၏။

"ရုံးကို ဖုန်းဆက်ပြီး မောင် ခွင့်တိုင်မယ် မဟုတ်လား"

ခါးကိုင်းထားရာမှ မတ်ကာ အင်းဟု သွားအတိုက်ရပ်ပြီး ပြော၏။

"ခုလောက်ဆို ဆိုင်ကို သီသီတစ်ယောက်ရောက်ပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းမ သိ ဖြစ်နေမှာ သေချာတယ်။ တော်ကြာဆို ဖုန်းဆက်ချင်ဆက်မှာ ။ သီသီ ကို အိမ်ခေါ်လိုက်ရမလား မောင်"

အိပ်မက်မှ လန့်နိုးလာခဲ့ပြီး အစစ်အမှန် အခြေအနေတွေ တစ်စတစ် စလင်းကာ ပီသလာသကဲ့သို့ ရှိလေသည် ။ ငါ အိမ်ထောင်ကျသွားပါပ ကောဟူသော အသိသည် သဏ္ဍာန်ထင်းလာ၏။ ငါ့အိမ်ထောင်ဖက် ... ဝ င်းဝင်းရှိန်မဟုတ်ပါလား။ ငါလက်ထပ်တဲ့ သူ။ စကားပြန်ဖို့ ကျွန်မကို အ ချိန်ပေးဦးမှ ပေါ့ ကိုအောင်သစ်ရယ်ဟု လွန်ခဲ့သောလဝက်က ဆိုခဲ့သူ ဝ င်းဝင်းရှိန် ဟုတ်မှ မဟုတ်လေပဲ။ လက်ထပ်ဖို့ အထိ မရည်ရွယ်ခဲ့သူနှင့် ပေါင်းဖက်နေရပြီဟု သိလိုက်သည် ။

အတူသွားသွား အတူလာလာ၊ အတူစားစား၊ စကားလက်ဆုံသော် ပျော်သည် ဟု သာ သိခဲ့သည် ။ မွေ့လျော်စရာ အခြေအနေသစ်တစ်ခုကို မနေ့ နေ့လယ်က ဖန်တီးမိခဲ့သည် ။ ရုံးမှ အပြန် ရွှေတိဂုံဘုရားလမ်း မီး ပွိုင့်တွင် ဝင်းဝင်းရှိန်ရုံးကားကို တွေ့သည် ။ ဝင်းဝင်းရှိန် သူ့ကိုမြင်။

နောက် သုံးလေးစီးတွင် ပြီးနွယ်၏ ဖီးယက်ကားအဖြူကို တွေ့၏။ ပြီးနွယ်သူ့ကိုမြင်သည် ။ သူ လက်ပြလိုက်သည် ။ တစ်ဖက် မီးပွိုင့်အလွ

န်တွင် ရပ်၍ စောင့်သည် ။ ကားပေါ်ရောက်ရောက်ချင်း အိမ်ပြန်မလို့ မဟုတ်လား ... လိုက်ပို့ပေးမယ်လေဟု ပြောသည် ။ မပြန်ချင်သေးဘူးဟု သူပြော၏။ ရုပ်ရှင်ကြည့်မလားဟု ပြုံးနွယ်မေးသည် ။ ခေါင်းခါသည် ။

ထမင်းမစားရသေးဘူး မဟုတ်လား ဟူသောအမေးကို အင်းဟု သူဆို၏။ အိမ်မှာ လိုက်စားမလားဟု မေးသည် ။ အင်းဟု သူပြောသည် ။ ထမင်းစားပြီးနောက်။ ထို့နောက်။ သူ့အဒေါ်နှင့် အစ်မတို့ ရောက်လာပြီးနောက်။ ထို့နောက် ... ဧည့်သည် လူကြီးဆယ့်တစ်ယောက် ကြွရောက်လာသော မင်္ဂလာအခမ်းအနား။

"သီသီ သိပ်အံ့ဩသွားမှာ ပဲနော်"

သူခေါင်းညိတ်သည် ။ သွားပွတ်တံကို ပလတ်စတစ်ခြင်းလေးထဲသို့ ထောင်၍ ထည့်ပြီး သီသီတင် ဘယ်ကပါမလဲ ကိုယ့်ဦးလေးတွေ အဒေါ်တွေဆို ဟုတ်ရဲ့ လားကွတဲ့ ။ ယုံမှ မယုံကြတာ။ ဖုန်းထဲက ပြောတာ ပြုံးနွယ်ကို ကိုယ်ပြန်ပြောသားပဲဟု ပြောသည် ။ သီသီသည် ပြုံးနွယ်၏ အထည်ဆိုင်မှ ကူဖော်လောင်ဖက်။

ဦးလေးတို့ အံ့ဩသံကို ယခုထိ သူကျက်မိနေ၏။ နှစ်ဝမ်းကွဲ ဆိုသော်လည်း အရင်းအချာကဲ့သို့ ဖြစ်နေသော ဦးလေးနှင့်အတူ။ အဒေါ်ကပါ များစွာ အံ့အားသင့်သွားပုံရ၏။ မနက်ကျရင် အဒေါ်တို့ လာမယ်။ လိပ်စာပေးဟု အံ့ဩရယ်မောသံဖြင့် ဆို၏။ တစ်ပါးသူ အံ့ဘနန်းဖြစ်သည်ထက် မိမိကိုယ်မိမိ အဆများစွာ မယုံနိုင်စရာ ဖြစ်ရလေသည် ။

"မောင် စိတ်ချမ်းသာရဲ့ လားဟင်"

မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ပခုံးပေါ်တစ်ဖက်တင်ပြီး မျက်နှာသုတ်နေသော သူ့ကိုမေးသည် ။ သူခေါင်းညိတ်ရန် ဝန်လေးလျက်ရှိ၏။ မည်သူ့ကိုမကျေနပ်သဖြင့် နှေးကွေးနေသည် ကို မစဉ်းစားတတ်။ အဖြေစကားပေး

ရန် သိပ်နှောင့်နှေးသွားလျှင် မကောင်းဟု သဘောရ၍

"စိတ်ချမ်းသာပါတယ်"

"မောင့်မိဘတွေဆီကို ဒီနေ့ပဲ သံကြိုးရိုက်မယ် မဟုတ်လား"

"စီစဉ်တာပေါ့လေ"

သနပ်ခါးပါးကွက် ပြည့်တင်းသွား၏။ ပြီးနေသော မျက်နှာကို သူကြည့်သည် ။ လက်တစ်ကမ်းအကွာတွင် ရပ်နေသူ၏ မျက်နှာသည် ဝေးကွာစွာ လှမ်းမြင်ရသည် သို့ ရှိလေ၏။ ရည်စူးထားသော ဘဝသည် ပျက်ပြုန်းသွားပြီဟု မှတ်သားနေမိ၏။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မနှစ်မြို့သော စိတ်သည် ပြုံးနွယ်ထံမှ ရေမွှေးနံ့ကြားတွင် တိမ်သွားပြန်ပြီထင်၏။

တိမ်းယိမ်းယစ်မှုးသော စိတ်လှုပ်ရှားမှုတို့ သည် တစ်ညလုံး နွေးထွေးစွာ စီးဆင်းခဲ့သည် ကို အမှတ်ရ၏။ မက်မောစဖွယ် အနေတို့ သည် ဘဝကိုပြောင်းလဲစေခဲ့ပြီး။ တစ်ဖန်ပြုပြင်ပြောင်းလဲရန် မဖြစ်နိုင်တော့ပြီဟု နောင်တရ၏။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မကျေနပ်မှုတွေ ပေါ်လာသည် ။ အာရုံငါးပါး ညှို့သဖြင့် ငုတ်ခဲ့သည် ကိုလည်း သတိရသည် ။ ရုပ်ခန္ဓာက ဆွဲယူနှစ်သဖြင့် အသိတရား နစ်မြုပ်ခဲ့သမျှတွေကို ပြန်လည်မြင်သည် ။

ချက်ချင်းလက်ထပ်ရန် ငြင်းမည်ပြင်သောစိတ်သည် အဘယ်အရာကိုကား ငြင်းမည် မအောက်မေ့ခဲ့လေသနည်း။ မခုန်စဖူးသောနည်းဖြင့် ခုန်သော ကိုယ့်ရင်ခုန်သံကို ကိုယ်နှစ်လို မိခဲ့ခြင်းသည် အရာရာကို ပြောင်းလဲသွားစေခဲ့ပေပြီ။

"မောင် တစ်ခါတည်းပဲ ရေချိုးလိုက်ပါလား"

ကောင်းသားပဲဟု ပြောလိုက်သောအသံသည် လှုပ်ခါလျက်ရှိသည် ။

ဦးလေးသည် ဝအစ်ဖောင်းသောမျက်နှာကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် တစ်ချက်ပွတ်ပြီးပြီးသည်။ အဒေါ်က ကော်ဖီပန်းကန်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ပြန်ချသည်။ သူ့စကားအဆုံးတွင် ဦးလေးပြုံးသည်။

"မင်းဖုန်းဆက်ပြီး မြန်းစားကြီးပြောတော့ ငါမယုံနိုင်အောင် ဖြစ်ရ တယ်"

အာလုပ်သံဖြင့် အားပါးတရ ကျယ်လောင်စွာ ပြောတတ်သော အ လှေအတိုင်းပြောသည်။ ဧည့်ခန်းနံရံတွင် အသံဟိန်းသွားသည်။ အဒေါ် သည် ပြုံးနွယ်ကို လှမ်းကြည့်၏။

"အချိန်ဆွဲနေလည်း အပိုပဲလို့ ထင်ပြီး လက်ထပ်လိုက်တာပါပဲ။ အ ဖေတို့ အမေတို့ ဆီကို မနက်ဖြန်ဖြစ်ဖြစ် ဒီနေ့ဖြစ်ဖြစ် သံကြိုးရိုက်မယ်"

သူ့စကားရပ်လိုက်၏။ အဒေါ်က သံကြိုးရိုက်မနေနဲ့ တော့လေ။ လူကြူရှိတယ်။ သန်ဘက်ခါ ပြန်မယ်ဆိုတော့ သံကြိုးရောက်မှာ နဲ့ တယ် မကွာလှပါဘူး။ မင်း စာရေးထားပေါ့၊ မဟုတ်လားဟု ပြောသည်။ တစ် ဆက်တည်း။

"ဧည့်ခံပွဲတော့ လုပ်ဦးမယ်မဟုတ်လား မောင်အောင်သစ်"

ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

"သမီးဘက်က အကြောင်းကြားရမယ့် လူကြီးတွေဆီကိုရော အကြောင်းကြားလိုက်ဦးလေ။ နောက်ကျသွားရင် အပြစ်ဆိုစရာ ဖြစ်နေ ဦးမယ်"

ပြုံးနွယ်သည် ခပ်ငိုက်ငိုက်ထားသော မျက်နှာကို ဖော်ပြီး တစ်ချက်ပြုံး၏။

"အဒေါ်နဲ့ အစ်မက မနက်ဖြန်သွားပြီး ပြောကြမယ်တဲ့ အဒေါ်"

အဒေါ်သည် ပြုံးနွယ်ကို အကဲခတ်ကြည့်များ ဖြင့် မကြည့်တော့။ ခင်မင်သဘောကျသော အပြောအဆို လေယူလေသိမ်းကို သူသတိထားမိသည်။ ပြုံးနွယ်ကို စေ့စေ့စပ်စပ်ဂရုပြုသော မျက်လုံးနှင့် နားတို့ သည် အဒေါ်တွင် မရှိတော့။ ကျေနပ်နှစ်သက်သောမျက်နှာသည် အဒေါ်တွင် ပို၍ ထင်ရှားနေ၏။ မီးဖိုဆောင်ဘက်သို့ ပြုံးနွယ်ထွက်အသွားတွင် ...

"မိန်းကလေး အချောအလှကြီး မဟုတ်ပေမဲ့ ဣန္ဒြေရှိတယ်။ ကျက်သရေရှိတယ်။ အိမ်ထောင်ရှင် ဝိသတဲ့ ရုပ်လက္ခဏာပဲ"

အဒေါ်က ဆေးပေါ့လိပ် မီးညှိရင်း တိုးတိုးပြောသည်။ ဦးလေးက ခေါင်းညိတ်သည် ဒါကြောင့်လည်း မင်းတူက အချိန်မဆိုင်းဘဲ အားချင်း စီစဉ်လိုက်တာ ဖြစ်မှာ ပေါ့ဟု သူ့ကိုကြည့်ကာဆို၏။ နှိမ့်သောအသံ ဆိုသော်လည်း အခြားသူတွေထက် အသံကျယ်၍ တိုးတိုးပြောစမ်းပါဟု အဒေါ်ကဟန်၏။ ဦးလေးသည် တိုးတိုးလေးပြောတာပဲဟာဟု ပြောပြီး ရယ်နေ၏။ မိဘရော မွေးချင်းအရင်းအချာမရှိတာကြောင့်ရော ကျုပ်ဖြင့် ကရုဏာပိုတယ်ဟု ဦးလေးကို ပြော၏။ ဧည့်ခန်းဆီသို့ နီးလာသော ခြေသံကြောင့် အဒေါ်တို့ စကားရပ်ပစ်လိုက်သည်။

"ဦးလေးတို့ အဒေါ်တို့ ထမင်းစားပြီးမှ ရုံးသွားကြပါလား"

နေပစေ၊ ထမင်းချိုင့်ယူ လာပြီးသား၊ ကားထဲမှာ ထားခဲ့တယ်သမီးရဲ့ ဟု အဒေါ်ပြောသည်။ နောက်နေ့တွေကျမှ စားတာပေါ့ဟု ဦးလေးက ပြုံးရယ်ပြီးပြော၏။ ဦးလေးသည် လက်တန်းကို လက်နှစ်ဖက်ထောက်ကာ ထရန် အားပြုရင်း ...

"မင်း အဝတ်အစားတွေပါမှ မလာတာ၊ ဦးလေး လာပို့ရမလား"

သူလက်ကာသည် ။ ညနေကျမှ ကျွန်တော်လာယူမယ် ဦးလေးဟု ပြော၏။ အဒေါ်သည် စားပွဲပေါ်တွင် ချထားသော မျက်မှန်ကိုယူတပ်၏။ နံရံရှိနာရီကို လှည့်ကြည့်သည် ။ ကိုးနာရီခွဲကာနီးနေပြီဟု ပြော၏။ ဦးလေးနှင့်အဒေါ်တို့ ကို ကားရပ်ထားရာခြံပြင်အထိ သူလိုက်ပို့၏။ ပြီးနွယ်သည် မုန့်ကော်ဖီပန်းကန်တွေ သိမ်းဆည်းကာ အိမ်ထဲ၌ ကျန်ရစ်ခဲ့၏ ။ ကားထွက်ကာနီးတွင် မင်းမိန်းမခိုးပြေးသွားတာကလည်း ကောင်မလေးအိမ်ကို ခိုးပြေးသွားတာကိုးဟု ရွတ်နောက်နောက် ဝသီအတိုင်း ပြော၏။ အမှတ်တမဲ့ပြော၍ ပြန်ပြောစရာစကား မစဉ်းစားတတ်။ ရယ်၍ သာ နေလိုက်သည် ။

သံတံခါးကို ဆွဲပိတ်ပြီး သော့ကိုလှမ်းယူစဉ် ဘာပြောသွားကြသေးလဲ မောင်ဟု ပြုံးနွယ်မေး၏။ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး ဦးလေးက နောက်သွားတာပါဟု ဖြေရ၏။ ဘယ်လိုနောက်လို့ လဲဟု မေးသည် ။ အိမ်ရှေ့ကို ကျောခိုင်းထားရင်း ဦးလေး၏ စကားကို ပြန်လည်ပြောပြလိုက်သည် ။ ရှက်ပြုံးပြုံးသော မျက်နှာသည် အိမ်ရှေ့သို့ စူးစူးစိုက်စိုက်။ သော့ခတ်ရန် လှည့်သော သူ့ကိုယ်သည် တန့်သွား၏။ အငှားလေးဘီးကားပေါ်မှ ဆင်းလာသူ။ သီသီ။

"ပြောပြရမှာ ပြုံးနွယ်ရှက်တယ်။ မောင်ပဲ သူ့ကို ပြောပြလိုက်နော်"

အုတ်နံရံရှိ မီးခလုတ်အောက်မှ သံချိတ်တွင် သော့ကိုပြန်ချိတ်လိုက်၏။ ပြုံးနွယ်ကိုကြည့်သည် ။ သူ့ပခုံးကို ဖွဖွဆိတ်ကာ အိပ်ခန်းဘက်သို့ လျှောက်သွား၏။ လေဝှေ့သဖြင့် ယိမ်းနွဲ့လှုပ်ရှားသော ပန်းဥယျာဉ်ကဲ့သို့ တင့်တယ်လေ၏။

ငွေစုငွေချေးမှ ငွေတစ်ထောင်ကျော်။ အမေတို့ က နှစ်ထောင်။ ဦးလေးတို့ က နှစ်ထောင်။ အိပ်ရာအခမ်းအနားပစ္စည်းဝယ်သည် ။ မင်္ဂလာအခမ်းအနားမှာ အကျယ်တဝင့်မဟုတ်။ မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးသည် ။ သူ့ရုံးမှ ရုံးသူရုံးသားတချို့၊ ပြုံးနွယ်ဘက်မှ အထည်ရုံရှိအသိကုန်မဖိတ်။ နီးစပ်ရာ အယောက်နှစ်ဆယ်အစိပ်။ သူ့မိဘနှင့် ဆွေမျိုးရင်းချာများကိုသာ ဖိတ်သည် ။

ပြုံးနွယ်ဘက်က ဘကြီးတော်သူ မိသားစု၊ ကြီးတော်မိသားစု အစ်ကိုဝမ်းကွဲမိသားစု။ သုံးစု။ ရန်ကုန်မှ အဒေါ်နှင့်အစ်မ။ ရန်ကုန်နှင့် မိုင်နှစ်ဆယ်ကျော်ဝေးသောအရပ်မှ တကူးတကလာကြရသည် ။ မင်္ဂလာပွဲအပြီး လေးရက်လောက် နေကြသည် ။ သုံးလေးနှစ် တစ်ခါတစ်ခေါက် မရောက်နိုင်ကြသော ပြုံးနွယ်ဆွေမျိုးများ ။ သူ့ကို တရင်းတနှီးပြောဆိုကြသည် ။ ချက်ချင်းမြင် ချက်ချင်းခင်သော ဓလေ့ရှိကြသည် ။

မြေလတ်ဒေသ လေသံ အပြောအဆို အသုံးအနှုန်းများ ဖြင့် စည်ကားသော အိမ်သည် ဧည့်သည် များ ပြန်သွားသောအခါ တိတ်ဆိတ်သွားလေ၏။ ခွင့်တစ်လယူထားသဖြင့် လက်ထပ်ပြီး တစ်ပတ်အကြာတွင် အထည်ဆိုင်ပြန်ထိုင်သော ပြုံးနွယ်နှင့်အတူ အပျင်းပြေလိုက်သွားသည် ။

အနယ်ထိုင်စပြုသောဘဝဟု သတိထားမိသောနေ့။ ဆိုင်သိမ်းပြီးပြန်အလာတွင် လမ်းမှာ ဝင်းဝင်းရှိန်ကိုတွေ့သည် ။ ဝင်းဝင်းရှိန် သူ့ကိုမြင်ဟန်မတူ။ မြင်သော်လည်း မမြင်ယောင်ပြုနေခြင်း ဖြစ်နိုင်သည် ။ လက်ထပ်ပြီး သုံးရက်အကြာတွင် ကြေးမုံသတင်းစာ၌ လက်ထပ်ပြီးစီးကြောင်း ကြော်ငြာပါခဲ့သည် ။ လက်ဖွဲ့ခြင်း သည်းခံပါဟူသော စာကြောင်းကို

ပြီးနွယ်သဘောအရ ဖိတ်စာတွင် ရိုက်ခဲ့သည် ။ ရုံးကမိတ်ဆွေတွေစီစဉ်
သော ကြော်ငြာလက်ဖွဲ့။ အငြင်းရခက်၍ ခေါင်းညိတ်ရသည် ။

ပန်းချီဆရာထံတွင် စာလုံးဒီဇိုင်းအပ်ပြီးထည့်သော ကြော်ငြာ။ လှပ
သော အမြင်ဆန်းသော ထိုကြော်ငြာကို ကြေးမုံသတင်းစာကိုသာဖတ်
သော ဝင်းဝင်းရှိန်သည် မတွေ့မည်မဟုတ်။ မဖတ်မိမည် မဟုတ်။

ဝင်းဝင်းရှိန်၏ မိတ်ဆွေ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်သည် သူ့ရုံးတွင် တ
စ်ယောက်က ဌာနကွဲ။ တစ်ယောက်က တစ်ခန်းတည်း။ သတင်းစာပို့သူ
က ကြော်ငြာပါသောနေ့တွင် ပျက်ကွက်စေဦးတော့ ဝင်းဝင်းရှိန်နှင့်
သူ့ခြေအနေကို အကဲခတ်သဘောပေါက်နေကြသော ထိုအမျိုးသမီးတို့
သည် ဧကန်ပင် ပြောပြကြပေလိမ့်မည်။ ပြောစရာစကား တမင်အားထု
တ်ရှာဖွေနေလေ့ရှိသော ထိုအမျိုးသမီးနှစ်ဦးသည် မပြောပြအားလျှင် ဖိ
တ်စာကို ပြကြချေလိမ့်မည်။

ထိုနေ့က သန်းခေါင်လွန်သည် အထိ ဝင်းဝင်းရှိန်၏ မမြင်သည် လွှဲဖ
ယ်သည် မကွဲပြားသောမျက်နှာကို မြင်လျက်ရှိ၏။ သို့သော် နွေးထွေးနူး
ညံ့သော စကြဝဠာသစ်ထဲတွင် အားလုံးကိုမေ့လေသည် ။ နှင်းရည်လိမ်း
ကျသော ကတ္တီပါမြစ်ဝှမ်းတွင် နွေးထွေးသောရာသီဥတု၊ အိပ်ခြင်း နိုးခြ
င်းတို့ သည် ခွဲခွဲခြားခြား မရှိကြ။

ကျေးသံ ငှက်သံတွေ သဲ့သဲ့ကြားသည် ။ မျက်လုံးဖွင့်လိုက်သည် ။
မွေ့ရာ၊ ခေါင်းအုံး၊ စောင်၊ ခြင်ထောင်တို့ ၏ သစ်သောရနံ့ကိုရသည် ။
တင်းမာသော မှိုလဲတို့ ၏ တုံ့ပြန်မှုကို သိလိုက်၏။ မျက်လုံးပြည့်မျှ နီး
ကပ်စွာမြင်ရသော ပြီးနွယ်၏ နှုတ်ခမ်းသည် တဖြည်းဖြည်း မြင့်သွား၏

။

"ခုနစ်နာရီ ထိုးပြီ"

ဝေးသဖြင့် ဝါးသောပန်းချီကားကို ပီသစွာမြင်ရသကဲ့သို့ ခံစားရ၏။
ဘုရားတည်သည် သို့ ဆေးမင်ရည်ထိုးသည် ကို နောင်ပြင်ရန် ခက်သည်
ဟု ဆိုသော စကားပုံရေးသူ၏ ကိုယ်တွေ့ အဖြစ်အပျက်ကို မှန်းဆကြည့်
၏။ ငါ့လိုနေလို့ ဖြစ်မှာ ပါပဲဟု အောက်မေ့၏။

***

(၃)

အိပ်ရာမှ ထသည့်အချိန်တွင် ပြုံးနွယ်သည် ထမင်းဟင်းချက်ပြုတ် ပြီးစီးနေလေ့ရှိသည်။ သူ့အတွက် ထမင်းချိုင့် ပြင်ဆင်ပေးပြီး ဖြစ်သည်။ မုန့် ကော်ဖီ အိပ်ရာထစားသောက်စရာ တစ်ခုခုကို စားပွဲပေါ်တွင် အသင့်။ အထည်ဆိုင် စောစောဖွင့်ရန် စောစောသွားရ၍ အချိန်ကသိခဲ့သည်။ အထည်ဆိုင်တွင် တစ်နာရီ တစ်နာရီခွဲမက ရုံးသွားချိန်ထိုင်စောင့်ရ၍ ဆိုင်သော့ကို သီသို့ထံ အပ်လိုက်၏။ သီသီက ဆိုင်ကိုကြိုဖွင့်ထားသည်။

သူ့ရုံးကို ပြုံးနွယ်လိုက်ပို့ပြီးမှ ဆိုင်သို့သွားသည်။ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စ အထူးရှိပါမှ ဆိုင်သို့ကိုးနာရီအရောက်သွားသည်။ ရုံးချိန်မတိုင်မီ ပြုံးနွယ် ကားမောင်းပို့ပေးသည်။ လမ်းလျှောက်သွားမည်။ ဘတ်စ်ကားစီးသွားမည်ဆိုသည် ကို ပြုံးနွယ်လက်မခံ။ ပင်ပန်းပါတယ်။ ခဏကလေး၊ ဘာကြာတာမှတ်လို့ ဟု ဆို၏။ နေ့လယ် လက်ဖက်ရည်သောက်ချိန်တွင် ပြုံးနွယ် ရောက်လာ၏။ ရုံးရှေ့လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် လက်ဖက်ရည်လာသောက်သည်။ ပြုံးနွယ်နှင့်အတူ အထည်သည် ဒေါ်ခင်နှစ်ပါပါလာတတ်၏။ ဒေါ်ခင်နှစ်သည် ထိုလက်ဖက်ရည်ဆိုင် ဖွင့်ထားသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ခင်ပွန်းသည် ကို ဦးစီးဦးမထား၏။ ဒေါ်ခင်နှစ်ကိုလည်းကောင်း၊ ခင်ပွန်းဦးငွေရကိုလည်းကောင်း အကြောင်းပြုကာ ပြုံးနွယ်နှင့်သိခဲ့သည်။

နေ့လယ် ထမင်းစားချိန်တွင် ဦးငွေရတို့ ၏ ဆိုင်တွင် ဆင်းစားသည်
။ ညနေရုံးဆင်းသောအခါ ထိုလက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ခဏစောင့်ရသည်
။ လေးနာရီလေးငါးဆယ်မိနစ်လောက်တွင် ပြုံးနွယ် လာကြို၏။ အထည်ဆိုင်သို့ လိုက်သွားသည် ။ အအေးတစ်ခုခု စားသောက်စရာတစ်ခုခု ပြုံးနွယ်ပြင်ဆင်ထား၏။

တစ်နာရီသာသာ ဆိုင်မှာ ထိုင်ရ၏။ ငါးနာရီမထိုးမီ ဆိုင်သိမ်းသည် ။ ပြုံးနွယ်စာရင်းမှတ်သည် ။ ငွေရေသည် ။ သီသို့ကို ကူသိမ်းပေးပြီး ပြန်သည် ။ နှစ်ဆယ့်ခြောက်လမ်းဈေးမှ ဝယ်ထားပြီးသား ဟင်းလျာကို အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း ချက်သည် ။ ခြောက်နာရီခွဲလောက်တွင် ညစာထမင်းဟင်း အသင့်။

"မောင် ရေချိုးချင် ချိုးတော့လေ။ ထမင်းစားတော့မလား"

"ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်"

ရေလဲလုံချည် ဝတ်နေစဉ် ရေပုလင်းနှင့် ဖန်ခွက်ကို ယူလာ၏။

"ရေသောက်ပြီးမှ ချိုး၊ လမ်းမှာ နေနည်းနည်း မိထားတယ်။ အပူမရှုပ်အောင်လေ"

ဖန်ခွက်ကို သူယူသည် ။ ပုလင်းဖုံးဖွင့်ကာ ငှဲ့ထည့်၏။ ရေပုလင်းသည် အအေးငွေ့ဖြင့် အမှုန်သီးလျက်ရှိ၏။

ရေသောက်အပြီးတွင်

"ဒီနေ့ ပြုံးနွယ်တို့ လက်ထပ်တာ နှစ်လပြည့်တဲ့ နေ့ပဲ။ မောင် သတိရမှ ရရဲ့ လား"

ရတာပေါ့ဟု ဖြေသာဖြေရ၏။ အသံသည် အသက်မဝင်လှ။ ရေချိုးခန်းဆီသို့ လျှောက်သွားစဉ် ပြုံးနွယ်သည် ယှဉ်လျက်လိုက်ပါလာ၏။ မပီ

သသော သူ့အပြုံးကို ပြုံးနွယ်သတိပြုမိပုံမရ။ လှိုက်လှဲစိုပြည်သော အပြုံးကို သူမြင်ရသည်။ ရေခဲသေတ္တာလေးထဲသို့ ရေပုလင်း ပြန်ထည့်စဉ် ရေချိုးခန်းအတွင်းသို့ သူဝင်၏။ ရေပိုက်ခေါင်းအဖွင့်အပိတ်ကြားတွင် ပြုံးနွယ်၏ သီချင်းဆိုသံသဲ့သဲ့ ကြားသည်။ ရေခဲလုံချည်ဝတ်ပြီး တံခါးဖွင့်လိုက်၏။ ပြုံးနွယ်သည် ကိုယ်သုတ်ပဝါကိုင်ကာ အသင့်စောင့်နေ၏။

"ညနေ ဆိုင်သိမ်းပြီးရင် ရွှေတိဂုံဘုရား သွားရအောင်နော် မောင်"

"ကောင်းသားပဲ"

ပြုံးနွယ်သည် တစ်စုံတစ်ခု သတိရဟန်ဖြင့် မျက်ခုံးတစ်ချက်ချီသည်

။

မောင့်ကိုပြောမလို့ "

"အင်း ..."

"ပြုံးနွယ်တို့ မင်္ဂလာဆောင်တုန်းက မောင့်ရုံးကငွေရယ် ...၊ မောင့်အမေတို့ ငွေရယ်၊ ဦးလေးတို့ ငွေရယ်၊ အဲဒီငွေစက္ကူတွေ ပြုံးနွယ် သပ်သပ်ဖယ်ထားတယ်။ အားလုံး ငါးထောင့်သုံးရာ။ မောင့်ပိုက်ဆံတွေ မောင့်ဘာသာမောင်ပဲ သိမ်းထားလိုက်ပါလား"

သူနားမလည်။ စားပွဲ ကုလားထိုင်ခုံ၊ ခုတင်၊ မှန်တင်ခုံ၊ မင်္ဂလာပစ္စည်းပစ္စယ၊ အင်္ကျီအဝတ်အစား၊ ဧည့်ခံစရိတ်အားလုံး ခြောက်ထောင်ကျော်ခဲ့သည်။

"ကိုယ် သဘောမပေါက်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ကုန်ကျသမျှကို ပြုံးနွယ်တာဝန်ထားပေါ့။ မောင်တို့ ဘက်က ငွေကို မောင့်ဘာသာမောင် သိမ်းထားလေ။ မောင့်သဘောပေါ့"

ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်သွားစေနိုင်သော ခေါင်းညိတ်မှုမျိုး ဖြစ်သွားမည်စိုး၏။

"မဟုတ်တာပဲ ပြုံးနွယ်။ ကိုယ်က ကိုယ်နိုင်သလောက်၊ အမေတို့ ဦးလေးတို့ ကလည်း တတ်နိုင်သလောက် ထုတ်ပြီး မင်္ဂလာဆောင်ခဲ့ကြတာပဲ။ ပြီးတော့ ... ဦးလေးတို့ အမေတို့ ငွေထုတ်ပေးတာကို ပြုံးနွယ်ငြင်းခဲ့သားပဲ။ ရလို့ လား။ မင်္ဂလာဆောင်အတွက် ထုတ်ပေးလို့ ဝယ်ခြမ်းပြီး ကျွေးမွေးပြီးလို့ ပဲ ပြီးခဲ့ပြီ။ ဒီငွေကို အစားပြန်ထုတ်ပေးတယ်ဆိုတာ ဘယ်ဟုတ်မလဲ"

ပြုံးနွယ်သည် ပခုံးမှ ရေစက်တွေကို ကူသုတ်ပေးရင်း မော့ကြည့်ကာ ...

"မောင့်ငွေရော ဦးလေးတို့ အမေတို့ ငွေရော ပေးတဲ့ အတိုင်း အထပ်တောင် မပျက်ဘူး။ ဒီတော့ ... အဲဒီငွေဟာ သုံးမှ မသုံးရသေးဘူးပဲပေါ့။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား"

"မကောင်းပါဘူး။ ပြုံးနွယ်ပဲသုံးပေါ့။ ပြုံးနွယ် ယူထားပေါ့"

"ဟင် ... မောင်ကလည်း ... ဒါဖြင့် အဲဒီငွေကို ဆိုင်ထဲမှာ အရင်းအနှီးထည့်လိုက်မယ်။ မောင့်အတွက် စာရင်းသပ်သပ် ထားပေးမယ်လေ။ ဘယ့်နှယ့်လဲ"

မျက်တောင်မခတ်။ သူ့ကိုကြည့်နေ၏။

"သဘောပဲ ပြုံးနွယ်"

ပြောမပြတ်သော ခံစားမှုသည် ရင်ထဲ၌ ဖြစ်ပေါ်လာသည် ဟု ကား သိ၏။

မိုးသံသည် ဖြောက်ဖြောက်မျှသာ မြည်သည် ။ မရွာသောမိုးပြေး။ အ
အိုက်မပြေ။ အိပ်ရာမှ ထလိုက်၏။ ပြုံးနွယ်သည် အိပ်မောကျလျက် ရှိသ
ည် ။ အိမ်ရှေ့ခန်းဘက်သို့ လျှောက်သွားသည် ။ ပြတင်းတံခါးဖွင့်လိုက်
သည် တွင် မိုးစလေပြည် ဝင်လာ၏။ အလူမီနီယမ် ပက်လက်ကုလားထို
င်တွင် ထိုင်သည် ။ စားပွဲပေါ်ရှိ စီးကရက်ဘူးကိုယူပြီး တစ်လိပ်ထုတ်သ
ည် ။ ခဏတွေ့နေ၏။

မီးညှိပြီး တစ်ဖွာနှစ်ဖွာ ဖွာသည် ။ ကျောမှီချပြီး ခြေဆန့်လိုက်၏။ အိ
ပ်ခန်းဧည့်ခန်းအစပ် မျက်နှာကြက်ရှိ ငါးတိုင်အားမီးရောင်သည် အုတ်နံ
ရံဆီသို့ တိုက်ရိုက်ကျနေ၏။ ထိုနံရံမှ တစ်ဆင့် ကြက်ဥနှစ်ရောင်သုတ်
ထားသော ဧည့်ခန်းနံရံပတ်လည်သို့ အရောက်ဆက်ကာ ပျံနေ၏။ မျက်
နှာကြက် ဖန်ဝိုင်းမီးချောင်းအုပ်တွင် အလင်းကိုပြန်ကာ အရောင်လက်
လက်တွေ ထင်လျက်ရှိသည် ။

အေးချမ်းသော ဘဝတစ်ခုဟု ကိုယ်ကလွဲလျှင် အားလုံးက
အထင်ရှိကြပေလိမ့်မည်။ တည်ငြိမ်အေးဆေးသော အရိပ်အာဝါသအော
က်တွင် နေထိုင်လျက်ရှိပြီဟု ထင်ကြပေလိမ့်မည်။ ထိုသို့မဟုတ်ဟူသော
စကားကိုပြောရန် အမှန်ပင် ခက်ခဲလေသည် ။ တစ်နှစ်ကျော် အတူသွား
အတူလာသည် ကို မြင်ဖူးကြသူတွေ၏ ရှေ့၌ ပြောရန်မှာ သာ၍ ခဲယဉ်း
လေသည် ။

ချစ်ချင်မြတ်နိုးသောသူနှင့် သွားအတူလာအတူ ဘဝမှ နေအတူဘဝ
ကို ဖန်တီးရရှိခဲ့ပေပြီ။ ထို့ထက် မည်သူသည် ဆုတောင်းပြည့်စုံနိုင်ပါအံ့
နည်းဟု မေးကြပေလိမ့်မည်။

အချစ်မပါဝင်ခဲ့ဟူသော စကားကို ပြောခွင့်ကြုံသည့်တိုင် နှုတ်မရဲ။

ဒါဖြင့် ဘာလို့ လက်ထပ်ခဲ့သေးလဲ အမေးမျိုးကို လုံလောက်အောင် ဖြေ
ရလျှင် ကြားရသူနား၌ စိမ်းချေလိမ့်မည်။ လက်ထပ်လိုသည် အထိ မချစ်
ခဲ့ပါဟု ပြောချင်သည် ။ သို့ရာတွင် ထိုစကားထိုအနက်တို့ သည် ကိုယ့်ဘ
ဝနှင့် အကျင့်သိက္ခာကို ထိခိုက်စေမည်ဟု သိနေသည် ။ မိမိကိုယ်မိမိ ၎်
သောကြောင့် ပြောချင်သည် ကို အခိုင်အမာ မပြောနိုင်ခဲ့။

ခေါင်းမာစွာ ငြင်းဆန်လိုက်လျှင် ပတ်ဝန်းကျင်၏ စူးရှပြင်းထန်
သော တုံ့ပြန်မှုကို ခံရမည် စိုးခဲ့သည် ။ ပြုံးနွယ်၏ အဒေါ်သားချင်းတို့ သ
ည် တူမဖြစ်သူ၏ ဘဝအတွက် ကြီးစွာသော စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် စကားပြော
ခဲ့ကြသည် ။ တူမ၏ ဘဝထိပါး၍ နစ်နာမည်ကို ကာကွယ်ရန် ကောက်
ကာငင်ကာ စီစဉ်ကြခြင်းဟု နားလည်သည် ။ တစ်နေ့တာမျှပင် မရွေ့ဆို
င်းနိုင်လောက်အောင် စိတ်စောစွာ ပူပန်ကြသည် ။

ထိုသို့သောစိတ်နှလုံး ရှိကြသူတို့ ကို ဆန့်ကျင်လိုက်ပါက မမျှော်လင့်
သော ပြဿနာတစ်ရပ် ပေါ်ပေါက်လာမည်ဟု ယူဆ၏။ ပြုံးနွယ်အဒေါ်
နှင့်အစ်မတို့ ၏ မျက်နှာတွင် ထိတ်လန့်စရာ ကောင်းသော အရိပ်အခြည်
တွေ တွေ့ခဲ့ရသည် ။ အရှက်မွန်စွာ တုန်လှုပ်နေခြင်းနှင့် ကြောင့်ကြခြင်း
တွေက ဦးနှောက်ထဲတွင် ပြေးလွှား၍ နေသည် ။

ရေစုန်တွင် မျောပါကာ နေသကဲ့သို့ ပါတကားဟု ယခုမှ တွေးမိသ
ည် ။

အကယ်၍ သာ ရုံးအဆင်းတွင် ပြုံးနွယ်က လာစောင့်ခဲ့ပါက ... ။
ပြုံးနွယ်က အိမ်ကို လိုက်ခဲ့ပါလားဟု စပြောခဲ့ပါက ...။ တင်ကြိုစကား
ပြုံးနွယ်ပြောထားခဲ့ပါက ...။ ထောင်ချောက်တွင် မိအောင် ပြုံးနွယ်စီစဉ်
ထားသည် ဟု မလွဲမသွေထင်စရာ။ လမ်းတွင် အမှတ်တမဲ့ဆုံရာမှ စတင်
ဖြစ်ပေါ်လာသော အမှတ်မထင်ကိစ္စ။ ချစ်သည် ကြိုက်သည် စကား ပြုံး

နွယ်ကို တစ်ခွန်းမဆိုဖူးခဲ့။ ငြိတွယ်သော သဘောကိုပြသရာ ထင်ရှားစေရာ စကားတွေတော့ ပြောမိခဲ့သည် ။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အပြန်အလှန် ထမင်းကျွေး မုန့်ကျွေး ရုပ်ရှင်ပြ ပွဲလမ်းသဘင် အတူသွားဘဝ။ အကြင်နာဂရုစိုက် အကြည့်တွေ အပြောအဆိုတွေ ရှိခဲ့ကြသည် ။ သူ့အပြုအမူတွေ အားလုံးက မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် အဖြေရှင်းနေ၏။ ပြုံးနွယ် သူ့ကိုချစ်နေသည် ဟု သူနားလည်သကဲ့သို့ ပြုံးနွယ်သည် လည်း သူနည်းတူ။

ထိုနေ့က ပြုံးနွယ်သည် ချစ်တယ်ဟု တစ်ခွန်းပြောခဲ့သည် ။ ကြားပြီး သားစကားကို ကြား၍ များစွာ မထူးခြားသကဲ့သို့ ပြုံးနွယ်နေ၏။ ကြည်နူးစွာပြုံးကာ ရှက်စနိုးစကား ဆို၏။ သိပါတယ်။ သိတာကြာလှပြီဟု ရယ်မောပြီးပြော၏။ ကျေနပ်ဝမ်းသာသော ပြုံးနွယ်၏ မျက်နှာ။

ကံကြမ္မာဆိုတာ ဒါပဲထင်ရဲ့ ဟု တွေးသည် ။

လက်ခုံပေါ်သို့ စီးကရက်ပြာ ကြွေကျလာ၏။

"မောင် ဘာတွေစဉ်းစားနေလဲ"

ရှုပ်ခနဲမြည်သော ခြေသံအကြားတွင် လှမ်းကြည့်သည် ။ ပြုံးနွယ်သည် အခန်းနံရံတွင် ကျောက်ကပ်ကာ ရပ်လျက်။ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကိုထပ်ကာ ခါးနောက်တွင် ထား၏။ ရှည်လျားသော ဆံပင်သည် ရင်ညွန့်မှ ဖြတ်ကာ ဒူးအောက်နားအထိ ကျနေ၏။ မီးရောင်သည် ကိုယ်၏ ဘယ်ဘက်တွင် အရိပ်ကျနေ၏။ လက်ယာဘက် ပါးပေါ်တွင် အလင်းပျံ့ထင်နေ၏။ စပို့ရှပ်အဖြူတွင် အလင်းနှင့် အရိပ်ကောက်ကြောင်းတွေ ပီသလျက်ရှိ၏။ ကချင်ထဘီ တစ်ပတ်နှမ်းသည် ဝတ်သားကျသဖြင့် ပျော့ပျောင်းစွာ တင်းတင်းရစ်ရစ် ကပ်နေ၏။

"အိုက်လို့ "

စီးကရက်တစ်ဖွာဖွာပြီး ပြာခံခွက်ထဲသို့ ထိုးချေကာ ထည့်သည်။ ။

"မောင် အိပ်ကာနီး လက်ဖက်ရည်သောက်လိုက်လို့ မျက်စိကြောင်တာ ဖြစ်မှာ ပါ။ ပြုံးနွယ် ကော်ဖီပဲဖျော်ပေးဖို့ ကောင်းပါတယ်။ မောင်သိပ်အိုက်ရင် ပန်ကာဖွင့်ပေးရမလား။"

"ချွေးအအေးပတ်မှာ စိုးရတယ်"

"ဟုတ်သားပဲ။ တစ်ခုခုစားမလား။ ပေါင်မုန့်မီးကင်နဲ့ ကြက်ဥဖြစ်ဖြစ်။ ဗိုက်ပြည့်သွားရင် အိပ်လို့ ရချင်ရမှာ ။ အိုက်တာက ဒီလောက်မအိုက်ပါဘူး။ ပြုံးနွယ်တော့ အနေတော်ပဲ"

ပြုံးနွယ်သည် ပါးချိုင့်နှစ်ဖက်ပေါ်တွင် ပြုံး၏။ ရေမွှေးရနံ့သည် ပြတင်းလေနှင့်အတူ သူ့ထံသို့ ရောက်လာ၏။ မောင်အိပ်ရာက ထသွားကတည်းက ပြုံးနွယ်နိုးနေတာဟု ပြော၏။ သူပြုံးသည် ။ ရုံးမှာ စိတ်ညစ်စရာရှိလို့ လား မောင်ဟု မေး၏။ ဟင့်အင်းဟု ဖြေသည် ။ သူ့ထံသို့ လှမ်းလာ၏။ ကုလားထိုင်ဘေးတွင် ထိုင်သည် ။ သူ့လက်မောင်းပေါ်သို့ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်တင်၏။

"မောင် စိတ်ညစ်စရာ မရှိဘူးလို့ သာဆိုတယ် အရင်ကလို မဟုတ်ဘူး ။ စကားပြောတာ စိတ်မပါသလိုကြီး။ ပြုံးနွယ်ကို မကျေမနပ်စရာရှိလို့ လား။ ပြောလေ။ မောင်မကြိုက်တာကို ပြုံးနွယ် ပြင်ရမှာ ပေါ့"

"မရှိပါဘူး"

"ဧကန္တတော့ လူပျိုဘဝနဲ့ နေနေချင်သေးတာကို ပြုန်းခနဲ လက်ထပ်လိုက်ရလို့ နဲ့ တူတယ်"

မဖြေ။ ပြုံးနွယ် သူ့ကို အကဲခတ်နေ၏။

"နည်းနည်းတော့ စောသွားတယ်"

ပြီးနွယ်မျက်နှာတွင် အပြုံးလျော့သွား၏။

"လူကြီးတွေ တွေ့သွားတော့ ပြုံးနွယ်ရှက်တာနဲ့ ဘာပြောရမှန်းမသိ ဘူးဖြစ်သွားတယ်။ မောင်က တစ်လနှစ်လရွှေ့မယ့်စကား ပြောရင်တော့ ဖြစ်ပါတယ်"

"ပြောတော့ပြောသားပဲ"

"သေသေချာချာ မပြောလို့ ပါ"

"သိပ်လည်း မပြောရဲဘူးလေ။ တော်ကြာ သူတို့ တူမ ညီမကို သက် သက်ကြောရုံပဲတွက်ရင် မိုးမီးလောင်မယ့်အရေး မြင်နေရတာကိုး"

"ဒီလောက်လည်း မဟုတ်သေးပါဘူး။ ပြုံးနွယ်ကတော့ ဘာမှ ကို မပြောသာဘူးလေ။ ပြောလိုက်ရင် တအားဆိုကြမှာ ။ ဪ ... ညည်း ကပါ အဲဒီလိုပဲ နေချင်သေးလို့ လား ဘာလားနဲ့ ဆွဲဆုတ်သလို ပြောကြမှာ ။ ထူပူနေတာနဲ့ ဘာစကားမှ ခေါင်းထဲရောက်မလာဘူး"

မျက်လွှာချထားရင်းပြောသည် ။

"လူပျိုဘဝနဲ့ မောင့်ကိုကြည့်နေချင်တဲ့ သူထဲမှာ ပြုံးနွယ်လည်း ပါပါ တယ်မောင်ရဲ့ "

ရင်ထဲမှာ ခုခံတင်းမာနေသည် တို့ ရှိမြဲရှိနေ၏။

"မောင် တကယ် ဆိုးတာပဲကွာ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ချစ်နေ မှန်းသိလို့ အခွင့်ကောင်း ယူလိုက်တာ။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။ မောင့် ကိုယ်မောင် ပြန်တွေးဦးလေ။ တကယ်ပဲ"

ရယ်သံသဲ့သဲ့ဖြင့် အပြစ်စကားဆို၏။

"အင်းပေါ့ ... ခုတော့ အဲဒီလို ပြောစရာဖြစ်နေတာပေါ့"

ပြီးနွယ်သည် ဦးခေါင်းကို သူ့မျက်နှာအနီးသို့ တိုး၏။

"ဘယ်လို မောင် ပြောစရာဖြစ်အောင် ဘယ်သူက ပြုတာလဲ"

သူ ရယ်မိလေသည် ။

"ဟုတ်ပါတယ်။ ကိုယ့်အပြစ်ပါလို့ ပြောနေတာပါ"

ပြီးနွယ်သည် အပြီးငွေငွေဖြင့် စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ကာ ဟင်းဟု ဆို၏။

"မိန်းမရလိုက်တာကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေတယ်ပေါ့"

"အဲဒီလို မပြောရပါလားဗျာ"

"ပါးစပ်က မပြောဘူးလေ။ အမူအရာတွေနဲ့ ပြောနေတယ် မဟုတ်လား။ မိန်းမရသွားပြီဆိုတော့ စန်းမပွင့်မှာ စိုးလို့ မဟုတ်လားဟင်။ ပြောလေ မောင်"

သူ အားပါးတရ ရယ်လေသည် ။

"မောင် မိန်းမရကံကောင်းတယ်ဆိုတာ နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်း သိလာမှာ ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ ..."

"အဟုတ်ပြောတာ"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

"မောင်နော် ပြီးနွယ် အကောင်းပြောနေတဲ့ စကားကို"

"ကိုယ်ကလည်း အဟုတ်ပြန်ပြောနေတာပါ ပြီးနွယ်ရ"

"ပေါ့ရွတ်ရွတ် မလုပ်ပါနဲ့ မောင်ရာ"

သူ့လက်မောင်းကို ပြုံးနွယ် ဖျစ်ကာ စိတ်ဆိုးဟန်အမူအရာပြု၏။

"ပြုံးနွယ် စိတ်ချမ်းသာတယ် မဟုတ်လား"

"မောင့်စကားကြီးကလည်း မောင်ကတော့ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်တဲ့ သဘောပေါ့"

"မဟုတ်ပါဘူး။ ရိုးရိုးလေး မေးတာပါ"

"မျက်တောင်တစ်ချက် နှစ်ချက် ခတ်ပြီး ..."

"ချစ်တဲ့ သူနဲ့ နေရတဲ့ ဘဝကို စိတ်မချမ်းသာပဲ နေပါ့မလားကွယ် ...

"

နား၊ နားတွင် ကပ်၍ ပြော၏။ သူ မျက်နှာလှည့်လိုက်သည် ။ ကြည်လဲ့သော မျက်လုံးအစုံသည် မရွေ့။

"မောင့်ကို ပြုံးနွယ် သိပ်အားကိုးတယ်။ မောင့်ကို နောက်မှ ပြောပြရမယ်။ ပြုံးနွယ်တို့ မိသားစုအကြောင်း။ စိတ်ငယ်သလိုလို ဖြစ်တတ်တာတွေ အားလုံးက လက်ထပ်တဲ့ နေ့မှာ အကုန်ပျောက်သွားတယ် သိလား။ ပြုံးနွယ် ယောက်ျားရကံကောင်းတာ အမှန်ပဲ"

စကားအဆုံးတွင် ပြုံး၏။ ပြောချင်တဲ့ စကားတွေက ရေမွှေးနံ့ထဲတွင် ပျော်ဝင်သွားကြလေသည် ။ အသွင်ပြောင်းဘဝကို မခံချီမခံသာဖြစ်နေသော စိတ်တို့ သည် သနပ်ခါးမှုန်တို့ ကြားတွင် မှေးမှိန်သွားလေ၏။ အာရုံသစ်ကို ဖန်တီးသော အလှအပတို့ သည် မြေပေါ်၌ မှီတင်းနေထိုင်သော ရေသတ္တဝါတစ်ကောင်၏ ဘဝကို ရောက်စေပြီထင်၏။

အံ့ဩဖွယ်ပေတကား ...။

***